
3 / 8

4 / 8

அவன் நம்பும் தலமை பத்தாயிரத்துக்கூ; மறேபட்ட தமிழர்களையே கொண்டு
கூவித்துள்ளது. வடக்கில் இருந்து ஒரு லட்சம் முஸ்லீம்களை 24 மணி நேரத்தில்
போட்டு இருந்த உட்ப்பத்தைத் தவிர, அனாதையையும் உருவிய பின் வடக்கில் இருந்து
தூரத்தியவர்கள் தான். இன்றும் அவர்கள் அகதி முகாமில் தான் வாழ்கின்றனர்.
பள்ளிவாசல் முதல் பல கிராமங்களில் வாழ்ந்த அப்பாவி மக்களை நூற்றுக்கணக்கில்
வெட்டியும் சூட்டும் கொன்றவர்கள். தமிழ் மக்களின் கருத்து எழுத்து பச்சை
சுத்திரம் கொடுத்து; தால் புலிகள் 'அரசியல் அனாதையாகிவிடுவார்கள்' என்று கறி,
அதை தமிழ் மக்களுக்கு மறுத்தவர்கள். போராட்டத்தின் ஜக்கியத்தை மறுத்து,
அவர்களை கொன்றவர்கள். இப்படி பல. இன்று மக்களை தம் கடியமாகி
பலியிடுகின்றனர். இவன் எப்படி தமிழினத்தைக் காப்பாற்றும் தலைவனாவான்.

இப்படி நம்பும் அப்பாவித்தனம், அதை தெளிவுபடுத்த தவறிய அரசியல், பொது அரசியல்
தளமாகி சர்வதேசிய அரசியல் அடிப்படையை ஆட்டிகின்றது. இப்படி தலைவனாக நம்பும்
எல்லைக்குள் சமீகம். இதை விழிப்புற வகைகாமனை அடிப்படையான அரசியல்
தவறல்லவா!?

அங்கு புலிகள் ஈழமக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்துவதாக நம்புவதும்,
தமிழ்நாட்டு அரசியல்வாதிகள் பற்றிய மதிப்பீடுகளும், தற்கொலையைக் காண்குறுகிய
அரசியலாக உள்ளது. மரணத்தில் உள்ள நோக்கம் எவ்வளவுதான் நேர்மையாக
இருந்தாலும், அவனின் அரசியல் அடிப்படை தெளிவற்றது. இந்த வகையில் தமிழ்நாட்டு
இளைஞர்கள் உள்ளனர் என்பதும், இதை தெளிவுபடுத்தும் அரசியல் அவர்களின்
உணர்வுக்குள் இல்லாது என்பதும் வெளிப்படையான உண்மை. அதை சர்வதேசியம் தன்
கடமையாக முன்னிலைப்படுத்திச் செய்யவில்லை.

அவர்களின் சமீக இயலாமை தற்கொலையாகின்றது. மறுபக்கத்தில் இந்திய அரசாங்கு
எதிரான மையக் கோசம் சிந்திக்கத் துண்டுகின்றது. இதுவும் உண்மை. ஆனால்

மக்களின் உண்மையை நிலைமையை மழுங்கடிக் க முடியாது.

ஈழத்து மக்களின் உண்மையை நிலை பற்றி அக்கறையின்றி, மக்களின் நிலையில் நின்று எல்லாவற்றையும் பார்த்தல் என்ற விடையைத் தை மறுப்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்க முடியாது. சர்வதேசியத்தின் எல்லையைக் கடந்து நாம் செல்ல முடியாது.

ஐந்தாம் பருவம் - மொழிப்பாடல் - மொழிப்பாடல் - மொழிப்பாடல்!

அப்படி நாம் பார்க்கவில்லை. அதன் பின்னுள்ள அரசியல் போக்கை, ஒரு அலையின் பின்னால் புலிப் பாசிசம் நியாயப்படுத்துத்தப்பட்டது, அது பலப்படுத்துத்தப்பட்டது, அதனிடாக எம் மக்களுக்கு நிகழும் பொது அழிவைப் பார்க்கின்றோம். சிங்கள பரேனவாதத்தின் கோரமான குண்டுவீச்சுக்குள், தமிழ் மக்களை பலியிடும் புலியிசத்தை நியாயப்படுத்தும், அரசியல் பொதுப்போக்கை பார்க்கின்றோம். இதுவா எம் வறட்சி.

நாம் வறட்சியாக பார்க்கின்றோம் என்பது, உணர்ச்சியின் பின்னால் ஓடுவதல்ல. எழுச்சிக்கு பின்னால் வால்பிடிப்பதல்ல. தமிழன் என்ற அடையாளத்தின் பின்னால் ஓடுவதல்ல.

ஈழத் தமிழ் பாட்டாளி வர்க்கம் என்ன செய்வது? இந்த தற்கொலையை மற்றவர்கள் பார்ப்பதில் இருந்து, எப்படி நீங்கள் வறோபாடாக பார்க்கின்றீர்கள்?

